

Но когато порастнаха, промѣниха играта си. Голѣмиятъ вземаше две камъчета и се скриваше изъ клонитѣ на нѣкое дърво. Вземаше и малкиятъ и:

— Чукъ-чукъ! — обаждаше се единиятъ.

— Чукъ-чукъ! — търсѣше го другиятъ.

Наближи го малкиятъ. Голѣмиятъ млѣква. И пакъ почва да чука и да го търси: „Чукъ-чукъ! Чукъ-чукъ! — Где си, бате?

День следъ день минаваха така. Найдень и жена му не имъ прѣчеха. Радваха имъ се...

Веднажъ — бѣше следъ дъждъ. Пекна слънцето. Найдень не чака дълго. Взе брадвата, покачи се на едно дърво и почна да сѣче. Засили се, но кракътъ му се хлъзна по мократа още кора и той литна надолу. Падна върху камънитѣ и не мръдна.

Настанаха черни дни за добрата му жена. Искаше да го замѣсти въ работата, но сама не можа. Викаше синоветѣ си на помощъ, ала тѣ играта си не оставяха. Моли имъ се. Трѣбваше вжглища да изкарагъ, за да има за нея и за тѣхъ ядене и дрехи.

Колкото тя приближаваше къмъ тѣхъ, толкова тѣ се криеха навътре въ гората и:

— Чукъ-чукъ! Чукъ-чукъ!

— Ако сте хѡра, излѣзте и ми помогнете!

— Чукъ-чукъ! Чукъ-чукъ!

— На птички станете и тукъ останете! — рече тя, вдигна очи къмъ небето и добави: — Боже отъ тѣхъ отърви ме!

Остави ги. Остави и гората. . .

Тѣ сж още тамъ. Ако не ги видите, ще ги чуете:

— Чукъ-чукъ! Чукъ-чукъ!

Владимиръ Малчевъ

